

ANGELČEK

Št. 7.-8.

V Ljubljani, 1. julija 1922.

XXX. tečaj

Bogumil Gorenjko:

Poletna pesem.

Ptica-prepelica,
oj povej, povej,
kdaj je dozorela
naših polj pšenica?

Glasna ti sinica,
oj povej, povej,
kdaj dobile breskve
so že rdeča lica?

Črni kos v ogradi,
oj povej, povej,
kdaj je zrastle trava
v zeleni livadi?

Kaj je, kar sejala
seme je pomlad,
zdaj pa že jesen bo
bogat sad pobrala!

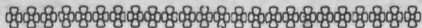
Kraljeva poroka.

Pa smo zopet doživeli pomenljiv dan! Vrhovni krmar naše mlade države si je izbral družico za življenje. Početkom junija je prišla v belgrajsko prestolico mlada gospodarica, ki jo je popeljal kralj Aleksander pred oltar, kjer je sklenil z njo zakonsko zvezo.

Če sta oče in mati srečna, moreta osrečevati tudi otroke; zato želimo mladi kraljevi dvojici, da bi jima potekali dnevi zakonskega življenja v blaženem miru, v tihi zadovoljnosti in neskaljeni sreči. Tega blagostanja naj bi se, kar Bog daj, veselila in udeleževala vsa očetnjava!

Ob veseli priliki, ko prihaja iz bližnje bogate Romunije, iz ondotne kraljeve hiše, dražestna 23 letna nevesta Marija na kraljevi dvor v Belgrad, kličemo v imenu katoliške slovenske dece:

Bog ohrani in blagoslovi kraljevo dvojico na srečo in blagor naše ožje in širše domovine!

Kralj Aleksander I. — Kraljica Marija.

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

11. Boj lažnivosti!

Kdo laže? Na to vprašanje imajo izkušeni ljudje kratek odgovor: »Kdor krade.« Katekizem pa pove drugače: »Laže, kdor vedoma drugače govori, kakor misli.« To si dobro zapomnite!

Nekaj drugega je lagati, nekaj drugega spet: zmotiti se. Če pogledamo na oblake in pravimo: »Jutri bo pa dež!« — a ko se zjutraj prebudimo, je pa nebo čisto in jasno — ali smo se zlagali? Nikakor! Pač smo se zmotili, ne pa zlagali. — Mnogi pripovedujejo to, kar so od drugih slišali govoriti. Ne vedó pa, da so jih drugi nalašč nalagali. Ali mar zdaj lažejo? Nikakor ne! Lažnivci so samo tisti »drugi«, ki so jih nalašč nalagali, sami so pa v zmoti, so zapeljani. Prvi so vredni kazni, drugi pa samo pomilovanja. V prihodnje naj bodo pa bolj previdni!

Laž obsoja že sveto pismo: »Grd madež je laž na človeku,« pravi modri Sirah. In spet beremo v Knjigi pregovorov: »Lažnive ustnice so Gospodu gnusoba.« Laž pa obsoja tudi človeška modrost v svojih pregovorih: »Laž ima kratke noge.« To se pravi drugače povedano: Laž pride hitro na dan. — »Kdor laže, ta krade.« — »Mlad lažnik, star tat.« S tem hočejo ljudje povedati, da kdor ni zanesljiv v besedah, tudi ni v dejanju.

Zakaj pa vendar ljudje lažejo? In celó, zagovarjajo se včasih: »Saj moram lagati.« Bežite no s

tako trditvijo! Moram lagati! Moram greh delati!
Zakaj pa?

Ivanka Klepetec laže kar tako, iz navade. Če eno reč pove dvakrat, jo mora drugič že malo drugače povedati. Če jo pa spomniš, kako je pravzaprav bilo in kaj je resnica, bo imela pa hitro zagovor: »Malo se mi je nemara zareklo!« Tako dekle je na slabi poti! Laž se vsaka zviija kakor kača.

Drugačen človek je pa Janko Bahatnik. Laže kar na debelo. Zeljnate glave so na njegovi njivi dvakrat tako velike kakor drugod; žita so pa pridelali njegov oče trikrat več kakor sosed; živine imajo pa desetkrat več ko drugod... Tako laže! Gor je tistemu, kdor mu verjame! Ljudje pa pravijo: »Lastna hvala, cena mala.« Pa tudi takó: »Laže, kakor bi za repo gnoj vozil.« Vi pa dobro pomnite, da je velika baharija redkokdaj brez laži.

Janez Žurga je bil v šoli vprašan, pa ni nič znal. In kako bo znal, če se ni nič učil! Ali svojo lenobo je pa znal opravičevati! Moral je pestovati, moral je vodo nositi, moral je drva prinašati, Minka mu je pa nagajala... Izgovorov je imel brez konca in kraja. Olajševalnih namreč, da bi ne bil zaprt. Ko se je pa vračal domov eno uro pozneje, kakor bi se bil moral, je pa že spet tuhtal, kako bi jo doma izvil: Kdo ga je napodil, kdo lovil, ko ga se je bal in tako dalje — da ga ni bilo o pravem času domov. Same laži v sili! Kdo bi bil tako neumen, da bi mu verjel! Tak človek jo končno tako daleč pripelje, da mu ne verjamejo ljudje niti takrat, ko govori resnico. Potem se bo pa jezil na ves svet... Kriv bo pa sam, da je prišlo tako daleč.

Dorka Nosan pa celó rada vidi, kako drugi verjamejo njenim lažem. V zabavo ji je laž. Ima jo

samó za nedolžno šalo. — Hm, hm! Ne vemo, če je tako prav. O pač, vemo! Kako je bilo pa takrat, ko je njo Bahatnik nekaj nalagal? Verjela mu je. Ko je pa spoznala, da jo je nalagal, je bila pa huda! »Lagati je greh!« je vpila na vsa usta. Seveda je greh! Lagati je greh, pa naj kdo z lažjo baha ali pa naj laže samó za šalo.

Naj omenimo še Mirka Bojaznika. On vedno straši svoje bratce in sestrice: »Mož te bo vzeli!« »Sova te bo snedla!« »Kri ti bom izpil!« Mali drobiž je pa ves preplašen, ko to čuje. Ivan vpije ponoči v sanjah, Hanica si ne upa pogledati niti izpod odeje, da bi kje v temi ne zagledala divjega moža. Vsi mali otroci so zbegani, vsi preplašeni. Ali je to prav? In če Zorko napada božjast? Kdo je temu kriv?

Sveti apostol Janez pravi, da je sam hudoba oče laži. Lažnivci bi bili torej vsaj njegovi pomočniki. Ali je to čast? Ali je častno lagati? Laž je prva stopnica do vislic.

J. E. Bogomil:

Pred lisičjo luknjo.

Lisička Radovedka je prišantala nazaj v luknjo. In tako čudno je zahrkala.

»Kaj pa ti je, otrok?« jo je skrbno povprašala majka lisica. »Zakaj si se pa tako brž vrnila s svežega zraka?«

»Ah, ne morem naenkrat povedati! Taka čudna žival je tam zunaj pred našo luknjo. Hotela sem jo malo pobožati, pa me je vščipnila za šapko. Uj, pa kako! Povohala sem jo tudi malo; pa me je zgrabila

za smrček, da se mi je kar zasvetilo pred očmi. Zato sem se pa kar obrnila, pa sem prišla nazaj. Noter k nam menda ne bo grdobe? Kar strah me je.«

Neverjetno je zmajevala majka-lisica. Marsikaj je že izkusila na svetu, marsikaj že videla — ali kaj takega pa menda še ne! Kakšna zverina bi bila to zunaj? In da napada njen zarod? To treba pogledati.

Vzdigne se in res gre pogledat. Za njo pa vse njeno radovedno gnezdo. Ali se začudijo, ko zagledajo pred seboj majhno črnikasto stvarco. Imela je pa dolge roge.

»Ali je to tisto?« vpraša majka-lisica.

»To, to!« hiti zatrjevati Radovedka.

»Stvar črna, kdo pa si? Kako si pa upaš priti semkaj pred mojo graščino! Ali se mi ne pobereš brž?«

»No, no, majka-lisica, le ne tako hudol! Verjemite mi, da se vas prav nič ne bojim. Kdor se mi pa približa, bo pa čutil, kdo sem. Tistale mala pa že vé.«

Takó odgovori črna stvar prav predrzno in pokaže pri zadnjih besedah z rogom na Radovedko, ki se plašno umakne za par korakov nazaj.

»I, kdo si pa vendar, da greš k nam? Vsaj to nam povej!« dé prijazneje majka-lisica.

»To je pa že drugačna beseda!« odgovori črna stvar. »Če rade poslušate, vam bom pa povedala, kdo sem jaz »črna stvar« in kaj sem. Ime mi je r o g a č. Pravijo mi pa tudi kleščman. Meni ni veliko na tem, ali ljudje mislijo, da imam rogé ali da imam klešče. Čast moja je v tem, da sem in ostanem največji hrošč v Evropi.

Moj dom je bil tam v tistem-le trohnelem hrastovem štoru. Tam je pred dobrimi štirimi leti poskrbela moja mati za moje stanovanje. Iz majhnega jajčeca sem se razvil v takega-le korenjaka, kakor

Čuden obisk.

me vidite. Vendar sem se bal svetá in nikamor nisem upal iz svojega stanovanja. Letos so me pa obšle želje, da bi malo pogledal, kako se živi zunaj, na prostem. Neki dan sem trdo zaspal in ko sem se prebudil, sem začutil v sebi neznansko moč. »Vse se mi mora umakniti!« sem si rekel in odprl sem vrata svojega stanovanja. Zagledal sem beli dan in zdaj sem šele spoznal, da sem v tem času, ko sem spal, dobil čisto novo obleko. Zdaj živim v gozdu, pa pijem hrastov sok. Kadar se mi pa vzljubi, grem pa najrajši takole pod noč malo na izprehod. A peš ne. Dvignem se v zrak, pa si zaigram svojo himno in letim, kamor hočem. Samo na to gledam, da ostanem vedno blizu hrastovega drevja, zakaj hrastov sok ljubim nad vse.«

»Kaj boš pa počel pozimi? Takrat pa ne bo hrastovega soka?«

»Pozimi? Ne vem, kdaj je to. Pa tudi ne maram vedeti. Prej bom šel pod zemljo.«

»Revež!« vzdahne zdaj sočutno stara lisica.

»Revež? Zakaj? Svet je lep. Vesel sem, da živim. A ko bo prišel čas, da bom moral v zemljo, se ne bom branil. Zakaj? Nikomur nisem storil škode. Napadal tudi nisem nikoogar, samo branil sem se.«

Stara lisica se namrdne in pogleda v stran. Zdi se ji, da ji izprašuje rogač kosmato vest. Pripravi se celó, da ga udari s široko šapo.

Rogač pa ni bedak. Ve, kaj reče. Jezno zagode svojo pesem, se dvigne v zrak in mimogrede šine starki malo v kosmato lice. Preplašeno se umaknejo vse lisice. Mladim celó zatrepeta srce. Starka pa nevoljna gleda za črnim bahačem:

»Pojdi se kaditi!«

Vladimir Borovščak:

V nedeljo dopoldne.

»In Gospod je rekel: Praznujte moj dan! Kdor ga skruni, bodi umorjen.«

(II. Mojzesova knjiga, 31. 14.)

Vsako poletje je prišel tuj človek v naše kraje. Jesen, zimo in pomlad je preživel na Nemškem v Monakovem, kjer je učil slikarstvo; o počitnicah pa je rad zamenjal velikomestno življenje z našim gorskim zatišjem. Ni bil našega rodu, a priučil se je našemu jeziku takó, da si ga težko spoznal za Nemca. Včasih je lovil ob rečici postrvi, včasih šel na lov, največkrat pa so ga ljudje srečavali z malim stolčkom in torbico v roki: risat in slikat je hodil naše pisane loke in mračne gozde in gole skale naših gorâ. Na oknu njegovega stanovanja je navadno stal cvetični lonček, poln rdečega ravšja z naših planin. Ljudje pa so se možu nekam izogibali. Odkraja je bilo to neumljivo, saj je bil zelo prijazen z njimi; pozneje enkrat pa mi je povedal cerkovnik Tine pravi vzrok, zakaj ne uživa ta tujec pri ljudeh spoštovanja: »Ta človek nima nič vere. V cerkev ga ni nikoli, in ko zvoni, se ne odkrije — kaj bomo z njim!«

Zdaj ga ni več, da bi slikal in risal naše gorske kraje. Gori pod pečino na Škrbini se bere uklesano njegovo ime, in črn križ je nad imenom. Ondi se je ponesrečil.

* * *

Vélíki Šmaren, največji praznik Matere božje, je bil tisto leto ravno na nedeljo. Dan je bil jasen in prenasíčen od solnca, kakršni so le julijevi ali avgu-

stovi dnevi. Cerkvenik Tine je že odzvonil »v prvo«, kakor pravijo pri nas. V resno-počasnih zvokih je vabil veliki zvon v hišo božjo, Bogu in Mariji v čast. Po beli prašni cesti si že srečal starčke in ženice, ki so šli počasnih korakov proti župni cerkvi. »Bog ve, ali mi je prisojeno, da učakam še enkrat ta dan? Letos moram kaj več moliti, ko sem še pri zdravju,« so govorile ženice z osivelimi lasmi pod črnimi rutami. Tudi Rebernikov Matijec je že odšel z doma — oni Matijec, ki je do 50. leta živel tako, kakor ne bi bil smel; potem je pa nekoč le sklenil, da mora storiti tudi kaj za svojo dušo. Pred belimi hišami s cvetočimi rdečimi naglji v zelenih oknih pa so stali možaki in kramljali o letini in o novicah, pripravljeni vsak hip, da odidejo proti cerkvi. Zvonenje Vélikega Šmarna je našlo vaščane pripravljene; vse je šlo v službo Bogu in Materi božji.

Samo dva sta bila, ki nista mislila ta dan v cerkev. Oni letoviščar z Nemškega in pa Anžetov Andrej sta bila to. Andrej je bil nekdam še dosti prida, ali odkar je prišel od vojakov, se je docela predruščil. Bil je v pohujšanje vsej vasi. In tega Andreja je oni profesor rad jemal s seboj na gore, ker je bil fant vaje potov in spreten ko divja koza. Tako mu je tudi ta dan poslal par kronic z naročilom, naj gre z njim na rob Škurbine, ker letos gnezdiyo gori sokoli. Ondi hoče vzeti mladiče in jih udomačiti.

»Hvaljen Jezus!« — »dober dan Bog daj!«, tako so pozdravljali kmetje izletnika, ki sta šla v gorskih nakovanih čevljih mimo njih. Ko sta bila pa za njimi, je ta ali oni pikro pristavil: »Ta dva pa nista na najbližji poti v cerkev.« — »Tak dan, tak velik praznik!« so godrnjali drugi. »Ali nimata zadosti šest dni zase? Kaj res ne moreta dati Bogu in svoji duši enega

dne v tednu!« je rekel upognjeni Slapar iz Podklanca. Ona dva pa sta koračila naprej, najprvo po beli cesti, pri kapelici pa sta krenila na desno ob potoku, koder je vedla v senci jelš in vrb steza v strmi breg. Vedno slabše se je poznala pot; pod peščeno rupo je je pa kar zmanjkalo. Ali to ni prav nič motilo izletnikov. Saj Andrej je bil star že 28 let in še sam ni vedel, kolikokrat je že prehodil ta kraj ko dečko in ko fant.

»Fi—u-u! Fi—u-u!« se je oglasilo tedaj z modre višine.

Letovičar in Andrej sta se spogledala in si prikimala. »Na pravem sledu sva! Starka se že oglašča nad gnezdom,« je pripomnil Anžetov.

Iz doline pa je priplaval glas zvonov: tri četrta na deset je pritrkavalo.

»Vi, gospod, kar tukajle ostanite!« je rekel Andrej. »Meni pa dajte vrečo in okovano palico, da grem kar sam gor. Dobro poznam vse skale.«

»Ne, ne! Le kar ti bodi tukaj!« se je branil gospod. »Malo mi razloži, kje je pot najbolj varna, pa bom že prišel na vrh. Rad bi videl gnezdo sam in mlade sam vzel iz njega.«

Par hipov pozneje je gospod že previdno stopal po žlebu, ki ga je naredila med skalami voda ob neurjih. Potem se je pa začel oprijemati golih skal in lezel počasi med njimi proti višini. »Bolj na desno!« — je vpil Andrej za njim. »Rajši se primite za skalol — Primite se za tisti borovec! — Na levo sedaj!« Letovičar, ki tudi ni bil prvič na gorah, je plezal in plezal... Vedno bližje je bil borovcu, ki se je sklanjal nad pečino. Še par hipov — in sivozelena obleka je izginila za zelenim drevescem in za skalo.

Na vrhu je pa iz dračja in slamnatih bilk nekaj zacvilkilo. Ko sta začutila mlada sokoliča, da prihaja nad nju nekdo drugi ko mati, sta se pognala vznak nazaj v nemarno zmetano gnezdo, udarila s perotkami in začela presunljivo žvižgati. Ali bilo je zastoj! Čez hip je bil prvi že v vreči. Ko pa je hotel lovec stegniti roko po drugem, se je nad njim nekaj zasenčilo — starka je planila poleg gnezda in usekala z ostrim kljunom vsiljivca v roko. Tujec je zaklel, jezno mahnil proti ptici in naglo pograbil še drugega mladica. Z našopirjenimi peroti je sršela starka okrog praznega gnezda in upirala svetlorjave oči s črno zenico v človeka, ki ji pokončava rod in dom.

»Zdaj se pa le zaganjaj, ne boš jih več videla!« je siknil letoviščar, potem pa se začel previdno plaziti proti borovcu.

Iz doline se je zopet oglasil zvon. »Povzdigovanje je!« je rekel napolglasno Andrej pod pečino. Spomnil se je, kako drži duhovnik ta hip sveto hostijo nad glavo in se množica ob zvončkanju trka na prsi. Tesno mu je skoro postalo v tej skalnati samoti. On postopā s tujci, domačini pa vršé svojo dolžnost! Skoro prisiljen poklekne, se prekriža in udari trikrat na prsi.

Par minut pozneje pa nekaj udari kakor ob tla tik poleg njega. Pridrči kamenje, potem je pa trenutek zopet vse tiho. »Moj Bog, padel je čez rob!« vzdahne Andrej. Skloni se in zagleda v grapi pod seboj znano sivo obleko. Iz doline pa zapoje zvon v drugo, v znak, da je povzdigovanje svete Krvi. Nato pa zopet mrtvaška tišina.

Andreja dvigne skrb. Hip pozneje je že klečal ob umirajočem letoviščarju. Nerazločno je ta nekaj mrmral in pretresljivo vzdihal. Poleg njega pa je

odskakoval sokolič, ki je ostal pri padcu živ in se izmotovilil iz vreče. »Fi—u-u, fi—u-u, fi—u-u!« se je oglašala starka iznad pečine. Začula je bila klic mladička.

»Kaj pa zdaj?« je vzdihnil Andrej in se ozrl na telo, ki se je ravnokar streslo. Počasi je vstal in težkih korakov nastopil pot z žalno novico. Ko je odšel proti rupi, je bilo okrog mrliča zopet vse tiho.

Pa le za hip. Kajti ujeda se je spustila proti kraju, kjer jo je klical mladič. Prijela ga je varno v kremplje in odnesla vrh skale v gnezdo. Precej potem pa se je vrnila, malo oprezovala, pa sedla mrliču na prsi, nastavila kljun na stekleno oko, ki se je nepremično upiralo proti modrini, in krepko usekala.

Iz doline se je zopet zaslišal zvon: zadnji blagoslov! Tedaj se je množica usula iz soparne cerkve. V solncu so se zasvetile židane rute deklet in belopolikane srajce fantov, s kamižolami na ramah. En četrť na dvanajst je udarilo v zvoniku. Gori v skalah so pa imele ujede ta poldan bogato kosilo.

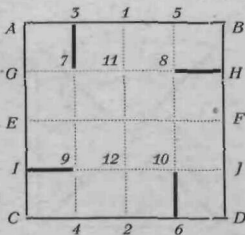
J. E. Bogomil:

Prijetna zabava.

6. Naredi si košarico!

Vzemi kos papirja. Obreži ga, da bo na vseh štirih straneh enako dolg in da bodo koti vsi enako veliki. Kako imenujete v šoli tako podobo? To je k v a d r a t. Sedaj pa poslušaj, kako hitro si iz njega narediš košarico.

Prepogni kvadrat čez sredo. Tako dobiš na sliki zaznamovano črto EF . Zdaj pa papir spet raztegni, da imaš pred sabo cel kvadrat. Nato upogni rob AB tako, da pride ravno na srednje črto A (EF). Ravnotako upogni spodnji rob kvadrata (CD), da pride na EF . Tako dobiš spet dve novi črti (GH in IJ). Kvadrat zdaj spet razgrni. Upogni zdaj kvadrat tako, da dobiš novo črto, ki ti jo kaže na sliki št. 1—2,

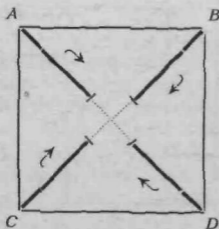
položi na to črto rob AC in BD . Tako dobiš črti 3—4 in 5—6. Kvadrat spet raztegni! Zareži vanj s škarjami toliko, kolikor ti kažejo *debele črte* 3—7, 11—8 6—10 in 1—9. Vzemi zdaj v roke lepilo in prilepi (pripopaj) odstrižene kosove na ostali papir. Naenkrat imaš pred seboj čedno škatlico. Če odstrižeš še kos papirja in narediš ročaj, imaš v roki košarico. Če pa narediš pokrov in ga prilepiš na vrh roba, pa imaš skrinjico. Kar hočeš.

Upam, da si me razumel.

7. Vetrnica.

Zopet si vzemi enako obliko papirja, ki je kvadrat. Zdaj pa upogni ta kvadrat drugače, v diagonalni. To se pravi: Upogni ga tako, da boš dobil rob v smeri AD in CB . Potem pa škarje v roke! Obe diagonali zastrži približno toliko, kolikor kažejo *debele črte*. Kar je samo s črticami zaznamovano, pa pusti! Nato zviј robove skupaj, kakor ti

kažejo puščice. Pomni: Zvij in nič ne upočni! Vse štiri vogle (A, B, C in D) upočni tako drugega na drugega, da jih boš lahko prebodel z buciko (knofljico).

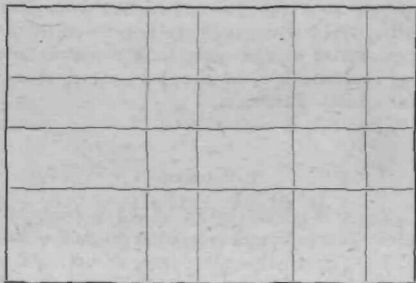
Z njo prebodi tudi sredino kvadrata, pritrdi buciko na močno, gladko palico, pojdi ven na zrak in veterica se bo sukala, da bo veselje.

8. Sestavljanje.

Sedaj pa še nekaj težjega!

Vzemi v roke par razglednic. Najbolše kako skupino otrok ali skupino živali ali kako pokrajino, grm cvetja ali kaj podobnega.

Obe razglednici nalepi na bolj trd papir. Potem,

ko se bo lep posušil, vzemi v roke škarje ali pa oster nož in razstriži ali razreži razglednico v manjše dele. Pa ne v premajhne! Nekako takole, kakor kaže slika.

Lahko razrežeš seveda tudi drugače. Narediš lahko trikotnike ali pa čisto poljubne oblike večje ali manjše. — Dozdaj še ni s tem nič težavnega, kajne?

Zdaj se bo pa pričelo. Koščke, ki si jih nastrigel ali narezal, zmešaj! Nato pa poskusi, da spet napraviš prejšnjo sliko. Ne rečem, da jo ne boš sestavil. Ampak tako lahko ne bo šlo, kakor si ti misliš. Malo truda bo že treba.

Če imaš dve enaki razglednici in si eno razrežeš, drugo pa pustiš celo, da lahko nanjo gledaš, ti bo delo precej olajšano. Zanimivo zabavo boš imel.

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Pred hišo dobrot.

Ličanov Jakec je šel prvič v mesto. Zakaj bi ne? Troje hlač je že strgal. Te, ki jih zdaj nosi, so že četrte. In tak junak bi ne smel v mesto?

Z mamom je šel po nov klobuk. In klobučar mu je zataknil za klobuk še lepo pisano pero, mama so pa njegovo razkuzmano kapo vtaknili v cajno. In ko je imel Jakec pero za klobukom, je že sam upal ostati in se zazijati pred trgovino. Mama so šli namreč nakupit še raznih drobnarij, ki jih mora imeti skrbna gospodinja vedno pri rokah.

Tako je ostal Jakec pred prodajalno. Skrbno je pa tudi opazoval, kdo ga občuduje izmed mimo-idočih — junaka s pisanim peresom.

Tako je Jakec čakal, zijal in opazoval. Mame pa le ni hotelo biti. Ali — kaj mislite, da je Jakec jokal? Nič ni! Junak s peresom za klobukom — bo pa jokal! Parkrat se je prestopil ob prodajalni malo

gor, malo dol, pa je prišel do sosedne hiše in — uj, uj, uj!

Srečne oči! Stal je sicer pred zaprtim oknom. Ali znotraj je bilo vse polno takega, česar doslej še nikoli ni videl. Na primer — tákole presto na špagi ali pa tiste-le rumene, zelene in rdeče bonbone gori ali te piškote, s sladkorjem potresene, ali to mehko pecivo ali ono orehovo potico... Oj, same dobrote! Slino komaj sproti požira... Kakor zamaknjen stoji pred izložbenim oknom. Nič ne sliši, da ga mama kličejo, da mu ponujajo suhih hrušk in vabijo v sosedno štacuno. Mama morajo priti čisto ponj, in še se Jakec težko odtrga izpred okna. Slin pa toliko...!

Šel je res, a njegov duh je ostal še v mestu pred tisto sladko hišo. In šel bi nazaj prednjo, ko bi bilo treba tudi po vseh štirih. Oj, toliko dobrot naenkrat!

Kako je potem doma pripovedoval, kaj je vse videl. Pravil je in pravil in razkladal vsem domačim; a kaj, ko mu je pa manjkalo besedi. Dobrota se ne da popisati, treba jo je videti. Ali še bolje: pokusiti!

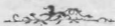
Za dnevom je prišla noč. O srečna noč, vredna vseh dni in noči Jakčevega življenja. — — Soba se je zasvetila. Angel je stal pred Jakcem in ga zdramil. Pomignil mu je. Jakec je šel za njim. Nič ni vprašal, kam. V mesto sta šla — naravnost pred tisto hišo. Angel je odprl okno in podajal Jakcu dobroto za dobroto. Jakec se ga pa seveda ni nič bal in se dobrot tudi nič branil. Jakec jih je mašil v klobuk in v vse žepe, tudi v usta ni pozabil. Same sladke dobrote! Dokler se ni prebudil. Segel je okoli sebe in po sebi... Tu nič! — Tam nič! — Nikjer nič!

Na jok se mu je naredilo. Izpustil bi ga bil, da ni bil toliko zaspan, da je hitro spet legel in v hipu zaspal.

Oj, same dobrote!

Drugo jutro se mu je pa tako nekako zdelo, kakor da so tiste mestne sladkosti vseeno malo grenke in kisle.

Dopis iz Celja.

Tudi mi dečki celjske mestne ljudske šole smo si ustanovili lani v jeseni Marijin vrtec. Prav lepo število nas je. V petek popoldne, enkrat na mesec, imamo redne cerkvene sestanke. Molimo litanije, rožni venec, poslušamo nagovor gospoda voditelja in pojemo Marijine pesmi. Vsi se trudimo, da bi Mariji zvesto služili. Samo najbolj pridni bodo sprejeti meseca majnika na slovesen način za vselej v Marijin vrtec. Sedaj smo še samo za poskušnjo v njem. Tudi jaz bi bil rad sprejet. Vsak dan prosim Marijo za to milost. Kako bo pri sprejemu, bom pa prihodnjič popisal.

Iz Rečice v Savinjski dolini.

Preljubi moj Angelček! Večkrat povprašuješ, kako je z Marijinimi vrtci. Glej, jaz ti prinašam veselo, zelo veselo poročilo o našem Marijinem vrtcu v Rečici ob Savinji. Okrog 300 otrok se je posvetilo že lanskega leta na praznik brezmadežno Spočete. In vsi ti otročki so ostali zvesti Mariji. Ja, ko bi jih ti videl, kako prejemajo vsak mesec sv. zakramente, kako se lepo udeležujejo mesečnih nagovorov, ti bi kar strmel! No, tupatam se že kak Lojzek ali Micka, Janezek ali Francka kaj malo spozabi, pa hitro popravijo svoje napake. Kako radi čitajo Angelčka in Vrtec, to kar tekmujejo med seboj! Pa koliko naročnikov imata ta dva lista! — Ljubi Angel-

ček, sedaj ti moram sporočiti pa še dve prav žalostni novici. Na veliki petek proti večeru je umrl pridni Ivanček Flere, po domače Stvarnikov Ivan iz Pustega polja. Konji so se splašili z vozom, on je pa padel pod voz in v trenutku je bil mrtev. Oh, kako so imeli žalostne praznike njegovi starši, bratci in sestre! — Drugi za njim je pa legel v hladni grob Remerjev Jožek. Zavratna bolezen šušica mu je pretrgala nit življenja. Oba sta bila prav lepo pokopana. Vsi otroci Marijinega vrtca so ju spremili na zadnji poti ter jima zapeli za slovo na grobu: »Gozdič je že zelen...« Marsikatero oko odraslega človeka je bilo solzno.

Pa, liubi Angelček, ti imaš malo prostora, in jaz bi ti še toliko rad dobrega povedal o nekaterih naših prav pridnih otrocih! Veš, kaj je storila ena učenka, ko je umrl tako nenavadno Stvarnikov Ivan? Nabrala je pri dobrih srcih 150 kron za afrikanske misijone, da se krsti zamorček na ime umrlega Ivana. In ta učenka je Micika Fužir iz Goriške šole. Pa kmalu za njo se je opogumila Čažnez Zefka ter prinesla 70 kron tudi za afrikanske misijone. — Še dosti, dosti tako dobrega bi ti imel poročati, pa se bojim, da še tega vsega ne boš rad sprejel. — Oprosti mi, še nekaj sem pozabil ti povedati, namreč da je naš Marijin vrtec uprizoril dve krasni igri: »Kralj Matjaž« ter »Male pomožne misijonarke«. Obe igri sta tako dobro izpadli, da smo jih morali ponoviti. To sem zato napisal, dragi Angelček, da bi se tudi drugi otroci vneli za Marijine vrtce. Saj veš, kako lahko mišl'ena in razbrzdana je zdaj mladina.

Gospod Bogomil sporoča:

Prvi so se mi oglasili iz **Semiča**. Veliko jih je v Marijinem vrtcu: 135 dečkov in 188 deklic. In pridni so: vsak mesec gredó k sv. zakramentom, naše liste pa tudi radi berejo. Žganja nič ne pijejo — to je izvrstno! Vina pa včasih — malo. Dve igri so igrali in

dobiček dali za knjižnico izobraževalnega društva, 200 K pa za zamorčke. Same lepe reči! Nad vinom se bo morebiti kdo pohuševal; za otroke je mleko. Glejte pa, da boste še pridnejši! Alkohol otroka le zmede in utruji. Gotovo se bo dobilo tudi v takem vinorodnem kraju nekaj mladih junakov in junakinj, ki bodo v zgled in pogum drugim s trdno voljo: Alkohol ne kaplje! Vsega priznanja je pa vredno že tudi to prepričanje, da smatrajo žganjevitje za nečastno.

Kratkočasnice.

Neka žena je prišla v prodajalno in zahtevala mišjo past. Rekla je: »Prosim hitro, ker bi še rada vlak ujela.«

Učenka: »Gotovo si tudi kaj o meni govorila pri sosedovih!« — Tovarišica: »Ne besedice! Če jaz ne morem povedati o kom kaj dobrega, rajši molčim.«

Katehet: »Kako se glasi četrta božja zapoved?« — Razmišljeni Mihec: »Spovej očeta in mater vsaj enkrat v letu in o velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo.«

Rešitev naloge v 5.—6. številci:

Agata.

Rešitev rebusa v 5.—6. številci:

**V mlínu se dvakrat pové
V mlínu se dvakrat pové.**

Opomin. Za prijavo rešitev rabite dopisnice! Dospejo prav tako zanesljivo kakor pisma in vendar pol ceneje. Preostanek darujte rajši za to, da se poveča obseg »Angelčka!«

Naloga.

Angel vesti.

Iz teh dveh besedi naredi eno samo s tem, da črke v drugi besedi primerno spremeniš in jih daš k prvi besedi: dve spređaj, tri pa zadaj.

Rebus.

1' k '3 ĩ ĩ P P P P
 P P
 P P P P

̄ III 00I ĩ ĩ h s , I

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Imena rešilcev.

Nalogo v 5.—6. številki so prav rešili: Vincenc Brumen in Rudolf Tkalcič v Središču; Janez Tratnik, Zabukovca; Ladik Wisinger v Litiji; Jeglič Mirko in Franc, Kuralt Ivan.

Rebus v 5.—6. številki so prav rešili: Ciril in Franjo Sem, Ljubno; Štefi in Malči Kveder na Jesenicah; Slavica Rozman in Ivka Varl v Lj.; Kristina Jađer v Celju; Munda Božidar, Lala Franjo, Pahorc Milan, Bartolos Jernej, Ovsen Mirko in Horvat Ivo v Mariboru; Ciril Zalokar in Flerin Franc v Mengšu; Lucija Bešter, Podblica pri Selcih; Osterman Karlo, Ciglarič Jožef in Darinka, Bischof Mimica, Heda in Rudolf v Lj.; Kunc Milenka

in Drago v Novem mestu; Mihael in Mici Pustišek, Zdole; Maruška in Hilda Pintar v š.; Mimica Svetina, Rožica Starec in Marija Otorepec, Žalna; Kristina Hrast na Jesenicah; Stanka Rabuza, št. Jurij ob j. ž.; Nežika Verčič, Marica Brejc, Ter. Potočnik, Janez Eržen, Pavel Mezeg, Fr. Kosmač, Veronika Sinkavec, Marica Mohorčič, Marija Verčič, Marica Čerin, Julijana Špik, Franč. Peternelj — Leskovica; A. Dovjak, Jesenice; Šepetavec Ivan, Molan Fani, Umek Rezi, Preskar Roza v Globokem; Pavlin Marta in Šušteršič Majda v Lj.; Tone Penko in Rojko Rudolf v Mariboru; Bremšak Jožica, Grilavec Marija, Kočevar Justina, Šetina Vida, Škafar Danica, Fanica in Mimica Svetina, Francika Smole in Frančiška Šuštar, Preserje; Bergant Gabriel, Zg. Luša; Šmid Ivan, Rems Slavko in Borec Ivan v Kamniku; Rihtar Fr., Loka; Snoj Viktor, Kušar Stanislav, Silič Ivan, Slapar Boltežar, Prijatelj Marjan, Del Linz Leop., Čubej Mir., Marin St., Gerzetič Edvard, Hrovatin Boris, Pristov Fr., Dovžan Janez, Križar Jos., Majer Vojteh, Božnar Ant., Novak Jos., Zupančič R., Kobal M.; Brejec Jos., Žiberna Jos., Vinko Bertonec, Bolta V., Krek Jos., Albin Struc, Drnovšek Ljubomil, Mih. Kranjec, Bartol Henrik, Frank Ant., Aljančič Zdenko, Žerjav Stan., Ivan Žnidaršič, Posch I., šalekar Rud., Mohorčič Fr., Jože Ahlin, Ažman Jož., Mirknik Fr., Jerala Janko, Žumer Janez v Ljubljani; Bolha Franc, Bukovnik Angela, Polak Terezija, Vrankar Angela, Rehberger Ivana, Vrtač Helena, Arh Mana, Kern Ivana, Tičar Micka, Jekovec Alojzija, Šenk Ivana, Delavec Marija, Weiseisen Minka, Markun Marija, Cuderman Marija, Ribnik Stefanija, Jekovec Jera, Stular Ivana, Štirn Helena, Brolih Ivana, Šenk Antonija, Wirnik Ivana, Bukovnik Anton, Rehberger Janez, Kern Franc, Vreček Vinko v Predvoru.

Oboje so prav rešili: Fanika Beričič, Ivanka Gabrejna, Ivica Malalan, Lili Kocbek, Anica Lavrič, Albin Mozetič v Lj.; Dorn Berta in Ozebek Ter. v Celju; Demšar Fr., Francka in Brigita, Bergant Jožef, Čemažar Jož., Ravnihar Polde, Trojar Jak., Šmid Fr., Eržen Ivana, Čemažar Milka in Frančiška, Milka Tavčar, Ozebek Franca v št. Lenartu; Stanko Natlačen, Boris Verbič, Niko Kavčič, Jordan Jos., Thaler Julij, Basaj Fr., Širc Fr., Pogačnik Boris, Klanjšček Oskar, Štoka; Klemenc Stanko, Čebuj Janko, Brazda Erih, Krek Bogomil, Marcon Ivan, Drnovšek Joško, Nardin Mir., Sodin Stanko, Jazbec Bernard, Foroš Branko, Trtnik Andrej, Gostinčar Marjan, Ivan Torkar, Porenta Ciril, Del Linz Zorko, Kosminc Vencesl., Strgar Srečko, Rozman Fr., Dietz Ant., Ravbar Mir., Arko Metod, Janežič Janko.

»Angelček« stane 12 kron na leto. Izdaja društvo »Pripravniški dom«. Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomažič. — Za upravnništvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.